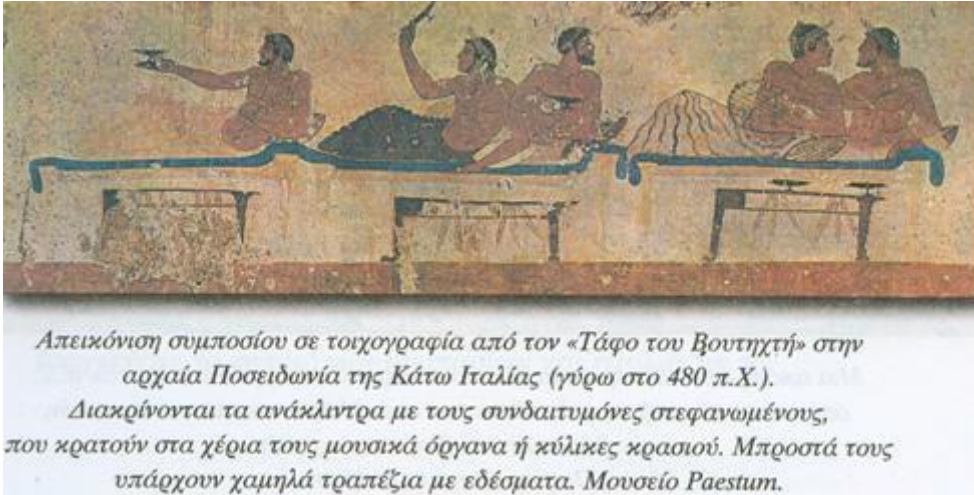


Τα συμπόσια των αρχαίων Ελλήνων

Τα συμπόσια των Αρχαίων Ελλήνων, είχαν γίνει θεσμός, απέκτησαν κανονισμούς και εθιμοτυπία. Πραγματοποιούνταν στην αίθουσα του σπιτιού που λεγόταν "ανδρών", ενώ οι προσκεκλημένοι στηριζόμενοι στο αριστερό τους χέρι ξάπλωναν στα ανάκλιτρα. Στην αρχή οι υπηρέτες έφερναν νερό για το πλύσιμο των χεριών και το συμπόσιο άρχιζε με σπονδή προς το θεό Διόνυσο, το θεό του κρασιού.



Απεικόνιση συμπόσιου σε τοιχογραφία από τον «Τάφο του Βουτηχτή» στην αρχαία Ποσειδωνία της Κάτω Ιταλίας (γύρω στο 480 π.Χ.). Διακρίνονται τα ανάκλιτρα με τους συνδαιτυμόνες στεφανωμένους, που κρατούν στα χέρια τους μουσικά όργανα ή κύλικες κρασιού. Μπροστά τους υπάρχουν χαμηλά τραπέζια με εδέσματα. Μουσείο Paestum.

Ένα συμπόσιο αποτελούνταν από δύο μέρη, το πρώτο ήταν το "δείπνον ή σύνδειπνον" κατά το οποίο οι συμποσιαστές έπαιρναν ένα σύντομο και λιτό δείπνο και ακολουθούσε το δεύτερο μέρος "ο πότος", ο οποίος έδωσε και το όνομά του και στο συμπόσιο. Ακολουθούσαν οι συζητήσεις γύρω από διάφορα θέματα, δεν έλειπαν όμως η μουσική, τα πνευματικά παιχνίδια, (γρίφοι ή αινίγματα) αλλά ακόμη και παιχνίδια επιδεξιότητας.

Οι γυναίκες δεν έπαιρναν μέρος ποτέ σ' αυτές τις συγκεντρώσεις εκτός από τις τραγουδίστριες, τις χορεύτριες ή ακόμη και τις εταίρες που διασκέδαζαν τους παρευρισκόμενους. Ο "συμποσιάρχης", προϊστάμενος συχνά μιας στρατιάς από "κεραστές" και "οινοχόους", επέβλεπε τόσο το νέρωμα του κρασιού, όσο και την ποσότητα που θα έπινε ο κάθε συμπότης ανάλογα με την κατάστασή του.

Φαίνεται λοιπόν, πόσο σημαντική υπόθεση ήταν η αποφυγή της μέθης και η διατήρηση μιας πολιτισμένης ατμόσφαιρας. Η καταδίκη της μέθης είναι πανάρχαια, από την εποχή του Ομήρου και οι μέθυσοι Κύκλωπες αποτελούσαν προηγούμενα προς αποφυγήν. Έτσι, οι συμποσιαστές μπορούσαν να χαίρονται το γεύμα, το ποτό, τη συζήτηση. Στο τέλος έφευγαν ικανοποιημένοι. Εξάλλου, στα συμπόσια γεννήθηκε και η λυρική ποίηση.

Στην αρχή, οι Έλληνες έπιναν το κρασί ανέρωτο, «**άκρατον οίνον**», αλλά αργότερα διαπίστωσαν πως πίνοντας νερωμένο κρασί, «**κεκραμένον οίνον**», μπορούσαν να αποφύγουν όλες τις δυσάρεστες συνέπειες του άκρατου οίνου.

Έγινε λοιπόν γενικός κανόνας η ανάμειξη του κρασιού με νερό, σε αναλογία ένα μέρος οίνου, τρία μέρη νερού, ενώ η πόση ανέρωτου κρασιού θεωρούνταν βαρβαρότητα. Η μοναδική ίσως στιγμή της ημέρας που ο κοινός πολίτης της αρχαιότητας έπινε άκρατο τον οίνο του ήταν όταν κάθε πρωί βουτούσε το ψωμί του στο κρασί.

